

Arrest

nr. 292 494 van 31 juli 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. WIBAULT
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. DANHIEUX *loco* advocaat T. WIBAULT en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 11 maart 2020 België binnen met een identiteitskaart en verzoekt op 25 mei 2020 om internationale bescherming. Op 14 december 2022 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraaks soennitische moslim te zijn, geboren op X in Londen (Engeland). Uw ouders waren toen daar omdat uw vader er studeerde. Drie maanden na uw geboorte keerden jullie terug naar

Irak. U heeft nog een jongere broer genaamd B(...). Jullie zijn afkomstig uit Bagdad (Centraal-Irak) maar uw ouders en broer verblijven tot op heden in Basra (Zuid-Irak).

Van 2005-2009 studeerde u computerwetenschappen aan de universiteit van technologie in Bagdad. Van maart 2014 tot december 2015 was u getrouwd met N(...) M(...). De relatie liep op de klippen en jullie zijn gescheiden.

In 2016 verhuisde uw familie voor werk naar Basra (Zuid-Irak). Uw vader gaf les, en klom tijdelijk op als decaan, aan de Shat Al Arab universiteit in Basra. U volgde later omdat u op dat moment een job had in Bagdad. In 2018 verhuisde u uiteindelijk ook naar Basra en verbleef u in het huis van uw oom. U begon ook te werken aan de ICT-dienst van de universiteit van Shat Al Arab.

Doorheen de jaren reisde u veel. Zo ging u naar Jordanië, Oman, Zuid-Afrika, Maleisië, Sri Lanka, Nederland, Italië en Hongarije, telkens als toerist, en keerde vervolgens telkens terug naar Irak.

In november 2019 braken er betogingen uit in Basra. Deze verspreidden zich naar Bagdad. U besloot dat u wou helpen bij een organisatie van uw vriend M(...). U ging op 23 januari 2020 van Basra naar Bagdad. Tijdens uw eerste dag op het Tahrir plein ging u met veel (jonge) mensen in gesprek om hen te overtuigen de vreedzame protesten verder te zetten om zo verandering te kunnen brengen in Irak. De tweede dag ging u weer naar daar, deze keer bood u hulp aan door kleren en tenten te voorzien of mensen te voeren naar ziekenhuizen voor medische hulp. Rond 21u besloot u naar huis te gaan. U wachtte op een taxi wanneer een onbekende auto stopte. Iemand vroeg of hij u iets kon vragen. U werd vervolgens quasi direct met een wapen bedreigd en geslagen. U werd ontvoerd naar een onbekende plek en werd daar vast gehouden.

Tijdens uw gevangenschap werd u fysiek mishandeld en beledigd. Uw ontvoerders bleven vragen voor wie u werkte en vanwaar jullie de financiën haalden. U kon hen van geen antwoorden voorzien; u was amper twee dagen als vrijwilliger op het Tahrir plein geweest. U zat uiteindelijk een twaalftal dagen vast in deze erbarmelijk situatie tot u plots wakker werd in een buitenbuurt van Bagdad. U klopte bij een willekeurige woning aan, mocht een gsm gebruiken en kon uw oom bellen waarna hij u kwam ophalen. U verbleef uiteindelijk nog een week bij uw oom en drie weken bij een vriend in Bagdad. U kwam deze periode niet meer buiten, u herstelde louter van uw wonden. Mentaal was u gebroken.

U besloot dat u niet langer in Irak wilde blijven en op 10 maart 2020 verliet u definitief Irak. U vloog, met een vals paspoort, van Bagdad naar Istanbul en vervolgde uw reis via Griekenland naar België. U vroeg internationale bescherming aan op 25 mei 2020.

Na uw vertrek deden zich geen verdere feiten meer voor betreffende uw situatie. Uw oom in Bagdad, en uw ouders en broer in Basra gaan gewoon verder met hun leven daar. Uw vader werd echter wel in juni 2022 bedreigd door studenten die hem onder druk wilden zetten om hen te laten slagen voor hun examen. Uw vader kreeg een hersenbloeding van de stress.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: nationaliteitsbewijs (kopie), identiteitskaart (kopie), geboorteakte Engeland (kopie), onderzoekspapieren omtrent uw verdwijning (kopieën) en uw nationale kaart (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier dient te worden besloten dat u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde.

U verklaarde Irak verlaten te hebben nadat u mentaal en fysiek gebroken was omwille van een ontvoering door onbekenden nadat u meegeholpen had tijdens de betogingen op het Tahrir plein in Bagdad begin 2020. Bij een terugkeer naar Irak vreest u hetzelfde lot te ondergaan (CGVS2, p. 11).

Om redenen die hieronder duidelijk zullen worden uiteengezet, moet immers worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweerde vrees.

U kan vooreerst niet verduidelijken door wie u zou zijn opgepakt/ ontvoerd. U had het over verschillende groeperingen, vertakkingen van Muklada al Sadr, die acties uitvoeren, gecoördineerd vanuit Iran. Deze acties worden in Irak vaak uitgevoerd door Asaeb Ahl Haq, zo stelde u. U verklaarde een vermoeden te hebben dat u door hen ontvoerd was maar dit niet kon bewijzen (CGVS2, p. 5). Gezien uw angst voor deze personen dé aanleiding vormde voor uw vertrek uit uw land van herkomst en dé reden is waarom u een terugkeer vreest, mag logischerwijs verondersteld worden dat u hieromtrent duidelijke en concrete verklaringen zou kunnen afleggen, dan toch minstens zou getracht hebben u te informeren over wie u belaagde en waarom. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u na uw (beweerde) ontvoering pogingen ondernam u hier verder rond te informeren. Juist gezien u zelf verklaarde tot op heden te vrezen dat u nogmaals hetzelfde zou overkomen, kan eens te meer verondersteld worden dat u de nodige stappen zou zetten u hierover bijkomend te informeren.

U kan ook geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voorleggen ter staving van uw 'ontvoering'. U legde weliswaar documenten neer betreffende de aangifte die uw vader deed na uw verdwijning, doch dit betreffen louter kopieën waaraan, gezien het makkelijk te vervalsen karakter, geen bewijswaarde kan worden toegekend. Kan hier bijkomend nog worden aan toegevoegd dat deze documenten hoogstens kunnen aantonen dat uw vader aangifte deed, niets meer en niets minder. Dat hetgeen uw vader ten aanzien van de politie verklaarde de waarheid betreft, kan uit de voorgelegde stukken niet worden afgeleid. Dat het dossier van uw verdwijning vervolgens werd doorgestuurd naar de rechtbank, wijzigt hier evenmin iets aan. Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat het algemeen geweten dat in Irak alle documenten makkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden. Hun bewijswaarde is dan ook sowieso slechts relatief.

Ook volgende bevindingen maken dat de nodige vragen kunnen gesteld worden bij uw beweringen dat u omwille van uw politiek activisme problemen kende in Irak en nog zal kennen ingeval van een terugkeer. Het is zo dat verschillende personen die zich kritisch uitten tegenover de huidige machtshebbers in Irak het slachtoffer kunnen zijn van vervolging (Zie landeninfo: EASO Iraq: Targeting of individuals: political opposition activists and protesters). Echter blijkt ook uit de beschikbare objectieve informatie dat absoluut niet alle betogers in Irak worden vervolgd. Het overgrote deel van de betogers die gearresteerd werden, werden daarna terug weer vrijgelaten. Hetgeen ook bij u het geval was. Alleen sleutelfiguren van de protesten en journalisten zijn het slachtoffer geworden van ernstige vervolging (Zie landeninfo: EASO Iraq: The Protest movement and treatment of protesters and activists; EASO Iraq: Targeting of individuals: political opposition activists and protesters). Het belangrijkste doel van de vervolging van betogers zou er immers in bestaan om hun deelname aan het protest in de toekomst te ontraden (zie landeninfo: EASO Iraq: The Protest movement and treatment of protesters and activists, 'Targeting of individuals'). De EASO Guidance Note wijst er op dat bij een inschatting van het individuele risico op vervolging rekening moet worden gehouden met de aard van de activiteiten en de mate van betrokkenheid, de leidinggevende rol, het feit dat de autoriteiten op de hoogte zijn, enz (zie landeninfo: EASO Country Guidance: Iraq: Political opposition activists and protesters). Met andere woorden: een loutere deelname aan protesten is niet voldoende, maar wel moeten er verzwarende omstandigheden zijn, wat in uw geval niet zo is. En dit omwille van volgende redenen.

Dient vooreerst opgemerkt te worden dat bezwaarlijk kan gesteld worden dat u doorgedreven politieke activiteiten had in Irak. Uw deelname aan de protesten betrof slechts twee dagen in januari 2020. Die twee dagen was u aanwezig op het Tahrir plein. De eerste dag sprak u met jongeren om hen te motiveren tot vreedzaam protest. De tweede dag verklaarde u spullen aangeboden te hebben en mensen vervoerd te hebben naar het ziekenhuis, niets meer en niets minder (CGVS1, p. 19). U haalde dan wel aan reeds meerdere jaren aan 'sensibiliseringswerk' gedaan te hebben. Wanneer hiernaar doorgevraagd werd, zwakte u dit zelf af en verwees u enkel naar de gesprekken die u voerde tijdens de twee dagen die u spendeerde op het Tahrir plein (CGVS2, p. 8-9). Na uw vrijlating zette u uw activiteiten ook niet meer verder, zo stelde u. U was ook niet actief op sociale media en u verklaarde na uw ontvoering sowieso uw sociale media uitgeschakeld te hebben (CGVS2, p. 10). Tenslotte merkte u zelf op niet te begrijpen of te weten waarom u opgepakt bent daar er "100 tot 1000'en" mensen hetzelfde als u deden tijdens de protesten (CGVS1, p. 20). U verklaarde ook meermaals aan uw ontvoerders gezegd te hebben slechts

een simpel man te zijn. Ook bij aanvang van uw verklaringen rond uw problemen legde u de nadruk op het feit dat u 'zich nooit gemoeid heeft met politiek en er amper kennis van heeft' (CGVS1 p. 18). Dat u aldus als een 'zware' activist, dan wel als iemand met een hoog politiek profiel zou beschouwd zijn en omwille hiervan geviseerd werd, is weinig aannemelijk.

Waarom men u overigens zomaar zou hebben vrijgelaten indien zij u als een gevaar beschouwden, is ook geenszins duidelijk.

Dat u zou zijn 'opgepakt' en enige tijd zou zijn vastgehouden omwille van uw deelname is eens zo bevreemdend. U verklaarde dat u voor een bepaalde organisatie, genaamd 'Shabab Al Iraq', hulp bood. Deze organisatie werd geleid door een vriend van u, M(...). Uit uw verklaringen blijkt nergens dat M(...) naar aanleiding van de protesten op het Tahrirplein problemen zou gekend hebben (zie CGVS2 p. 9). Dat u, een 'kleine' figuur die amper actief was, zou zijn opgepakt en ruim 10 dagen werd vastgehouden terwijl uw vriend, die leider was van de betreffende organisatie, ongemoeid werd gelaten, is weinig ernstig.

Dit terzijde, ook al zou het vaststaan dat u werd opgepakt / ontvoerd en enige tijd werd vastgehouden, quod non, dan nog volstaat dit niet om te besluiten dat u ingeval van een terugkeer naar Irak opnieuw gelijkaardige problemen zou kennen. Ook hier komt u immers niet verder dan het uiten van loutere beweringen en pure veronderstellingen die u op geen enkele manier weet te staven.

Door wie u, ingeval van een terugkeer, opnieuw zou ontvoerd zou worden, dan wel met wie u problemen zou kennen, is ook geenszins duidelijk. U kon dit ook zelf niet verduidelijken noch concretiseren. Zoals reeds aangehaald wees u erop dat het niet gaat over een bepaalde groep daar er elke keer een nieuwe groepering ontstaat. U kan enkel meegeven dat vele vertakkingen van Mukkada Al Sadr aanwezig zijn en dat acties uit Iran gecoördineerd worden. Deze acties worden in Irak vaak uitgevoerd door Asaib Al Haq (zie supra). Een loutere verwijzing naar de algemene situatie volstaat niet om te besluiten tot een persoonlijke nood aan internationale bescherming. U dient het bestaan van een dergelijke nood in concreto aan te tonen, maar blijft hier duidelijk in gebreke. Concrete elementen waaruit een persoonlijke nood in uw hoofde kan worden afgeleid, heeft u niet. Uit niets blijkt immers dat u nog gezocht werd na uw eerdere (beweerde) vrijlating, en dit tot op heden. Uw familie, die tot op heden in Irak woont, kende ook niets van problemen omwille van u. U stelde zelf uitdrukkelijk geen enkel (begin van) bewijs te hebben maar concludeerde dat u 'sowieso zal vermoord worden' (CGVS2, p. 5-6). Het mag duidelijk zijn dat dit geenszins kan volstaan.

Blijkt bovendien dat uw vriend M(...), die de organisatie leidt (zie supra), met zijn vrouw en kindje tot op heden zonder problemen in Irak woont. Nochtans zet M(...) op heden zijn werk voor bovengenoemde organisatie nog steeds verder. Dat hij, die bovendien een veel belangrijkere rol speelt bij de organisatie, tot op heden in Irak kan wonen en ook niets (meer) meemaakte, spreekt boekdelen. Dat u dan tot op heden risico zou lopen omwille van het feit dat u twee dagen aanwezig was op het Tahrirplein waar u gesprekken voerde en (logistieke) hulp bood aan de organisatie kan niet worden aangenomen (CGVS2, p.9). U komt hier niet verder dan het uiten van loutere beweringen die u niet weet te staven.

Uw vage verklaringen, loutere veronderstellingen en het gebrek aan concrete aanwijzingen zetten uw geloofwaardigheid duidelijk op de helling.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat u geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs aangaande uw reis heeft voorgelegd. U verklaarde niet in het bezit te zijn van uw paspoort. Deze liet u achter bij de smokkelaar. Met de hoop dat de smokkelaar deze zou meegeven aan iemand die ooit naar België zou komen. Dit is minstens bevreemdend te noemen daar u de laatste periode in Irak eerst verbleef bij uw oom en vervolgens bij een vriend. Waarom u er vrijwillig voor zou kiezen uw paspoort bij een onbekende smokkelaar achter te laten in plaats van bij een familielid of vriend die u vertrouwde is ongeloofwaardig (CGVS1, p. 13-14). U verklaarde tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat u een foto van uw paspoort zou doorsturen naar het CGVS. Dit gebeurde niet. Waar u wel tijdens uw tweede onderhoud extra documenten voorlegde aangaande uw vermissing en uw Engelse geboorteakte liet u het weerom na een foto van uw paspoort voor te leggen. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud werd u opnieuw gevraagd een foto door te sturen. U beloofde deze keer zeker een foto door te sturen (CGVS2, p. 8-9). Het CGVS ontving geen enkele foto tot op heden noch enige duidelijke uitleg om uw nalatigheid in deze te rechtvaardigen.

Het paspoort is nochtans een essentieel document dat naast de persoonsgegevens allerhande informatie bevat omtrent uw reis, moment van vertrek, eventuele verblijven in andere landen en verblijfsvergunning(en) ginds, ...

Zeker gezien u zelf iemand was die in het verleden meermaals gereisd heeft naar verre landen kan verondersteld worden dat u op de hoogte bent van het belang van dit document (CGVS1, p. 10). Het vermoeden ontstaat dan ook dat u uw paspoort moedwillig achterhoudt om zo bepaalde essentiële informatie voor het CGVS verborgen te houden. Ook dit houdt een negatieve indicatie in voor de beoordeling van uw gehele geloofwaardigheid.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EUAA Country Guidance Note: Iraq van juni 2022 (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraq-june-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EUAA Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EUAA Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw

verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende districten. De stad Bagdad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term 'Baghdad Belts'. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is, werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 24 november 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> ; en het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. De controle over de Baghdad Belts komt meer en meer in handen van de pro-Iraanse milities te liggen. De pro-Iraanse milities oefenen controle uit over bevolkingsgroepen en doorgangswegen rond Bagdad in de hoop de VS-troepen te verdrijven en de situatie dusdanig te modelleren dat ze er op langere termijn een demografische meerderheid kunnen behouden. De ISF zijn hierdoor genoodzaakt hun aandacht te verdelen over dit euvel en hun strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS), waardoor de doeltreffendheid van beide inspanningen afneemt. De Verenigde Staten hebben intussen aangekondigd dat ze een volledige terugtrekking van hun gevechtseenheden beogen tegen eind 2021, maar het Iraakse leger zullen blijven bijstaan met opleiding en advies.

In de hele provincie vinden veiligheidsincidenten plaats. Het totale aantal veiligheidsincidenten en het totale aantal burgerslachtoffers dat hierbij valt, lag in de eerste 10 maanden van 2021, net zoals in 2020, evenwel zeer laag.

De veiligheidssituatie in Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen ISIS. Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad, met significant minder veiligheidsincidenten en burgerdoden. De terreurorganisatie tracht sindsdien voet aan de grond te krijgen in voornamelijk dunbevolkte, weinig toegankelijke gebieden waar de veiligheidsdiensten weinig tot niet aanwezig zijn en geen volledige controle uitoefenen. De positie van de organisatie is echter geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014. Momenteel voert ISIS nog steeds een low-level guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten de Iraakse strijdkrachten en ordediensten, het elektriciteitsnet en de plaatselijke mukhtars.

De dreiging die uitgaat van ISIS in Bagdad en de Baghdad Belts is beperkt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal aanvallen dat kan worden toegeschreven aan ISIS, en het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, globaal gesproken laag liggen. Uitzondering op dit laatste zijn de drie (zelfmoord)aanslagen die in 2021 in Bagdad plaatsvonden. De meeste slachtoffers van ISIS werden echter geteld bij aanvallen op het leger, de PMF en de politie. In de Baghdad Belts blijft de organisatie ook tribale en gemeenschapsleiders viseren. Vooral in de rurale buitengebieden van de provincie vinden voorts veiligheidsoperaties plaats tegen schuilplaatsen en wapenopslagplaatsen van ISIS, dewelke hinder voor de burgerbevolking kunnen opleveren in de zin dat ze hun woningen niet kunnen verlaten of betreden gedurende enkele dagen. Er vallen bijna geen burgerslachtoffers tijdens dergelijke operaties.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS is eveneens van invloed op de veiligheidssituatie in Bagdad. Eenheden van de PMF gelieerd aan Iran voerden raketaanvallen uit op (militaire) installaties van de VS en de internationale coalitie en gebruikten berm bommen tegen wegtransporten in opdracht van de internationale coalitie. Installaties en manschappen van het Iraakse leger die zich op dezelfde plaatsen bevonden werden eveneens getroffen. Het effect van deze ontwikkelingen op de burgerbevolking is veeleer beperkt.

Sinds oktober 2019 vonden er in de stad Bagdad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels waren stilgevallen, begonnen de demonstraties in mei 2020 opnieuw. De betogingen waren vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging, maar ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvonden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikte zelf ook geweld tegen de ordetroepen of de door hen geviseerde instellingen. De grote demonstraties behoren echter tot het verleden. Ze eindigden door de pandemie en de intrekking van de steun van de Sadristen. Er vonden nog wel kleinschalige antiregeringsbetogingen plaats. Deze gingen soms gepaard met geweld. Om tegemoet te komen aan de eisen van de betogers werden er op 10 oktober 2021 parlementsverkiezingen georganiseerd. Deze zijn zonder grote geweldincidenten verlopen, maar de opkomst was lager dan bij de verkiezingen van 2018. De zogenaamde Fateh alliantie - sjiitische partijen die aanleunen bij de pro-Iraanse milities – leed zware verliezen en aanvaardde de uitslagen niet. Begin november 2021 voerden pro-Iraanse milities een droneaanval uit op de residentie van eerste minister Kadhimi waarbij verschillende van zijn bewakers gewond raakten. Op verschillende plaatsen in Irak organiseerden ze betogingen, dewelke niet altijd vreedzaam verliepen en af en toe leidden tot schermutselingen met de ordediensten. Dit politiek geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Naast de bovenstaande vormen van geweld, blijkt uit de beschikbare informatie dat het geweld in Bagdad voornamelijk zeer kleinschalig en doelgericht van aard is, waarbij de daders vaak niet geïdentificeerd kunnen worden. Onder andere sjiitische milities en criminele groeperingen maken zich schuldig aan politiek en crimineel geweld zoals ontvoeringen en afpersing. Sinds 2020 vinden er ook aanslagen, vaak door middel van brandbommen, plaats tegen winkels die alcohol verkopen. De meerderheid van deze winkels wordt door Yezidi of christenen uitgebaat. Naast religieus extremisme liggen ook conflicten over het betalen van beschermingsgeld aan gewapende groepen en concurrerende verkopers mogelijk aan de basis van deze aanvallen.

Volgens IOM telde Irak op 30 september 2021 1.189.581 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.9 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 90.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 45.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Ook uw voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande. Uw Iraakse identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, Britse geboorteakte en uw nationale kaart bevestigen louter uw persoonsgegevens. Deze stukken spreken zich echter niet uit over de feiten die u in Irak zou hebben meegemaakt en omwille waarvan u het land beweerde te hebben verlaten. De kopieën van de documenten aangaande uw verdwijning werden hierboven reeds besproken. Kan hier nog worden aan toegevoegd dat documenten hoe dan ook slechts bewijswaarde hebben wanneer ze worden voorgelegd in het kader van een geloofwaardig relaas. Dit is in casu niet het geval.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5, § 3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), en van het hoorrecht als algemeen beginsel van EU-recht.

Verzoeker stelt dat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing terecht stelt dat bij het onderzoek naar de nood aan subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet alleen rekening moet worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied waarvan verzoeker afkomstig is. Verzoeker wijst er vervolgens op dat Basra zijn “effectieve woonplaats in Irak” was en licht toe dat hij er sinds 2018 tot aan zijn vlucht naar België woonde, dat zijn ouders er sinds 2016 wonen en dat ook zijn jongere broer er woont. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing een gebrek aan onderzoek en motivatie vertoont, in zoverre daarin de veiligheidssituatie in Basra niet wordt onderzocht in het kader van de subsidiaire bescherming. Daarentegen analyseert de adjunct-commissaris de veiligheidssituatie en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar Bagdad uitvoerig, aldus verzoeker, die meent niet anders te kunnen dan te concluderen dat de adjunct-commissaris Bagdad als een intern beschermingsalternatief beschouwt.

Vervolgens gaat verzoeker uitvoerig in op de vereiste van een gedegen onderzoek naar de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief volgens de criteria van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Onder verwijzing naar passages uit het “*Handbook on procedures and criteria for determining refugee status and guidelines on international protection*” van UNHCR van februari 2019, betoogt verzoeker dat daarbij de persoonlijke omstandigheden van de individuele verzoeker in ogenschouw moeten worden genomen en dat het onderzoek betrekking moet hebben op zowel de relevantie (betreffende de vraag of er geen praktische, veiligheidsgerelateerde of juridische obstakels zijn voor de verzoeker in kwestie om zich op de plaats van het intern beschermingsalternatief te vestigen) als de redelijkheid van het intern beschermingsalternatief. Verzoeker hekelt dat hij er niet van op de hoogte werd gesteld dat men een terugkeer naar Bagdad overwoog en dat hem hierover tijdens de twee persoonlijke onderhouden geen enkele vraag werd gesteld en hem niet de mogelijkheid werd gegeven om argumenten aan te voeren tegen dit intern beschermingsalternatief. Hij benadrukt “het belang van het informeren en het horen van de betrokkenen”, dat volgens hem niet enkel blijkt uit voormeld handboek van UNHCR en uit de “*Michigan-aanbevelingen*”, waarnaar hij verwijst. Hij wijst erop dat het hoorrecht een fundamenteel beginsel van het EU-recht uitmaakt en verwijst in dit verband naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese

Unie. Verzoeker stelt dat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing niet uitlegt waarom hij meent een beslissing te kunnen nemen zonder hem te horen en nalaat uitdrukkelijk te motiveren waarom hij afwijkt van het recht om in elke procedure gehoord te worden. Hij meent dat de bestreden beslissing bij gebrek aan een dergelijke motivering vernietigd moet worden.

Verzoeker vraagt in hoofdorde hem de subsidiaire bescherming toe te kennen en in subsidiaire orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Ontvankelijkheid van het middel

In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 4 van het Handvest wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in. Het enig middel is, wat de aangevoerde schending van artikel 4 van het Handvest betreft, niet-ontvankelijk.

2.2.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij werd genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) geen enkel geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde vrees om bij terugkeer naar Irak hetzelfde lot te zullen ondergaan als voor zijn vertrek, toen hij zou zijn ontvoerd door onbekenden nadat hij meegeholpen had tijdens de betogingen op het Tahrir-plein in Bagdad begin 2020, nu (i) hij vooreerst niet kan verduidelijken door wie hij zou zijn opgepakt/ontvoerd, (ii) hij ook geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs kan voorleggen ter staving van zijn ‘ontvoering’, (iii) de nodige vragen kunnen gesteld worden bij zijn beweringen dat hij omwille van zijn politiek activisme problemen kende in Irak en nog zal kennen ingeval van een terugkeer, (iv) ook geenszins duidelijk is waarom men hem overigens zomaar zou hebben vrijgelaten indien men hem als een gevaar beschouwde, (v) het weinig ernstig is dat hij, een ‘kleine figuur’ die amper actief was, zou zijn opgepakt en ruim tien dagen vastgehouden terwijl zijn vriend, die leider was van de betreffende organisatie, ongemoeid werd gelaten, (vi) ook geenszins duidelijk is door wie hij, ingeval van een terugkeer, opnieuw zou ontvoerd worden, dan wel met wie hij problemen zou kennen, (vii) bovendien blijkt

dat zijn vriend M., die de organisatie leidt, met zijn vrouw en kindje tot op heden zonder problemen in Irak woont, en (viii) hij geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs aangaande zijn reis heeft voorgelegd, omdat (B) er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en omdat (C) de door hem voorgelegde documenten geen ander licht kunnen werpen op het voorgaande. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hietegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan.

Verzoeker kan niet worden gevolgd in zoverre hij de adjunct-commissaris een schending van de formele motiveringsplicht verwijt omdat in de bestreden beslissing niet wordt uitgelegd waarom hij niet werd gehoord met betrekking tot de mogelijkheid om zich bij terugkeer naar Irak in Bagdad te vestigen. Deze kritiek steunt op de foutieve premisse dat de adjunct-commissaris ten aanzien van het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet *in casu* Bagdad als een intern vestigingsalternatief beschouwt, *quod non*. Zoals verzoeker ook zelf aangeeft in zijn verzoekschrift, wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk vermeld dat gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Irak, *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad dient te worden beoordeeld. Daargelaten de vraag of deze analyse van de adjunct-commissaris correct is, blijkt hieruit duidelijk dat de provincie Bagdad door de adjunct-commissaris als verzoekers regio van herkomst, en dus zijn regio van bestemming bij terugkeer, wordt aangemerkt en niet als een intern vestigingsalternatief.

Daar *in casu* geen toepassing is gemaakt van een intern vluchterternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet, mist de kritiek dat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing ten onrechte nalaat uitdrukkelijk te motiveren waarom hij meent de beslissing te kunnen nemen zonder verzoeker te horen over de mogelijkheid tot hervestiging in Bagdad, juridische grondslag.

Verzoeker maakt voorts niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart dat hij zijn land van herkomst, Irak, op 10 maart 2020 verlaten heeft nadat hij door onbekenden was ontvoerd en gedurende elf of twaalf dagen werd vastgehouden omwille van de hulp die hij zou hebben verleend aan demonstranten op het Tahrir-plein in Bagdad.

Ter staving van zijn verzoek heeft verzoeker tijdens de administratieve procedure fotokopieën neergelegd van zijn Iraakse identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en nationale kaart, van zijn Britse geboorteakte, en van documenten uit het dossier omtrent zijn verdwijning (administratief dossier (hierna: AD), stuk 6, 'Documenten').

Verzoekers Iraakse identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en nationale kaart en zijn Britse geboorteakte bevestigen louter persoonsgegevens die *in casu* niet worden betwist, doch die geen betrekking hebben op de feiten en vrees die hij aanhaalt ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming.

De documenten uit het dossier dat zou zijn opgemaakt naar aanleiding van zijn verdwijning in Bagdad hebben, blijkens de vertaling van de inhoud aanwezig in het administratief dossier, betrekking op een aangifte die verzoekers vader zou hebben gedaan. Deze documenten kunnen hoogstens aantonen dat verzoekers vader aangifte deed en dat het dossier van verzoekers verdwijning vervolgens werd doorgestuurd naar de onderzoeksrechter. De verklaringen van verzoekers vader worden op geen enkele

wijze gestaaft of bevestigd. Uit niets blijkt dat deze verklaringen werden onderzocht, laat staan gegrond bevonden door de bevoegde instanties. De loutere omstandigheid dat verzoekers vader bij de politie een klacht heeft ingediend die vervolgens werd doorgestuurd naar de onderzoeksrechter, kan dan ook niet worden beschouwd als een objectief bewijs van de feiten die in deze verklaring worden vermeld. Bovendien legt verzoeker geen originele documenten maar fotokopieën neer. Aan gemakkelijk door knippen en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan hoe dan ook slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Dat omzichtigheid geboden is bij het toekennen van bewijswaarde aan documenten afkomstig uit Irak, mag verder blijken uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier die wijst op de hoge graad van corruptie en fraude in Irak, waardoor Iraakse officiële documenten gemakkelijk kunnen worden nagemaakt of door omkoping van overheidsbeambten verkregen (AD, stuk 7, 'Landeninformatie', nr. 4: COI Focus "Irak. Corruptie en documentenfraude" van 12 juli 2019).

Gelet op de inhoud dan wel de relatieve bewijswaarde ervan, volstaan de door verzoeker neergelegde documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van zijn vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet *in casu* worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en kunnen doen blijken van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker.

Te dezen merkt de Raad op dat hoger, onder punt 2.2.3., reeds is gebleken dat de adjunct-commissaris het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen enkele poging om de motieven van de bestreden beslissing op basis waarvan de adjunct-commissaris terecht besluit dat verzoeker zijn voorgehouden problemen met onbekenden omwille van politieke activiteiten ten dienste van anti-regeringsdemonstranten niet aannemelijk maakt, noch dat hij bij terugkeer naar Irak (opnieuw) dergelijke problemen zou kennen, te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker blijft daartoe echter in gebreke. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoeker geheel ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Het geheel aan verzoekers verklaringen en documenten in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook zijn individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende om, in navolging van de adjunct-commissaris, te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij Irak verlaten heeft omwille van problemen naar aanleiding van hulp die hij zou hebben geboden tijdens betogingen in Bagdad, noch dat hij er niet naar wil terugkeren uit vrees voor gelijkaardige problemen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.2.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Irak.

2.2.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij Irak verlaten heeft omwille van problemen naar aanleiding van hulp die hij zou hebben geboden tijdens betogingen in Bagdad, noch dat hij er niet naar wil terugkeren uit vrees voor gelijkaardige problemen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Irak zou hebben gekend.

2.2.5.3. Wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de “*UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq*” van mei 2019 als uit de “*Country Guidance Note : Iraq*” van EUAA van juni 2022, waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger afkomstig uit Irak de focus aldus worden gericht op de regio waarvan hij afkomstig is en op de vraag of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat waar de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing van oordeel is dat, gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Irak, *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad dient te worden beoordeeld, verzoeker tegenwerpt dat zijn “*effectieve woonplaats in Irak*” Basra was, waar hij woonde sinds 2018 tot aan zijn komst naar België en waar zijn ouders en jongere broer sinds 2016 wonen. Volgens verzoeker vertoont de bestreden beslissing een “*gebrek aan onderzoek en motivatie*” doordat daarin geen onderzoek wordt gevoerd naar de veiligheidssituatie in Basra in het kader van de subsidiaire bescherming.

De Raad volgt verzoeker, na zorgvuldige afweging van de elementen die blijken uit het administratief dossier, in diens betoog dat *in casu* Basra en niet Bagdad als zijn regio van herkomst in aanmerking dient te worden genomen. De Raad merkt op dat niet wordt betwist dat verzoeker in 2018 van Bagdad naar Basra is verhuisd en dat hij daar minstens tot kort voor zijn komst naar België in maart 2020 verbleven heeft. Uit zijn niet-betwiste verklaringen blijkt verder dat verzoekers ouders en jongere broer reeds in 2016 naar Basra verhuisden en dat zijn vader er aan de slag ging als professor aan het college van Shat Al Arab. De reden waarom verzoeker ook niet reeds in 2016 naar Basra verhuisde samen met zijn familie was dat hij op dat moment werk had in Bagdad. Gedurende de twee jaar dat verzoeker nog in Bagdad verbleef, woonde hij bij een oom langs moederszijde. Na zijn verhuis in 2018 ging verzoeker eveneens werken aan het college van Shat Al Arab in Basra en werd het huis dat zijn vader er huurde zijn officiële adres (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 3 mei 2022, p. 5-6, 9, 11). Het feit dat verzoeker, na te zijn geboren in Londen in 1984, het merendeel van zijn leven, met name van kort na zijn geboorte tot 2018, in Bagdad heeft gewoond, neemt niet weg dat uit voorgaande gegevens blijkt dat het centrum van zijn belangen zich gedurende de laatste jaren voor zijn vertrek uit Irak in maart 2020 in Basra situeerde. Nog daargelaten de vraag of aan verzoekers aanwezigheid in Bagdad gedurende de laatste weken voorafgaand aan zijn vertrek enig geloof kan worden gehecht, nu hoger is komen vast te staan dat hij zijn beweerde problemen aldaar niet aannemelijk heeft gemaakt, blijkt in elk geval niet dat verzoeker de intentie had om Basra definitief te verlaten en zich weer in Bagdad te vestigen. Zo verklaarde verzoeker dat hij ten tijde van zijn beweerde problemen “*op bezoek*” was in Bagdad en dat hij toen tijdelijk in het huis van zijn neef verbleef (*Ibid.*, p. 9, 16).

Het geheel van voormelde elementen in acht genomen, is de Raad van oordeel dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij voorafgaand aan zijn vertrek uit Irak dermate verankerd was in Basra dat deze provincie *de facto* als zijn herkomstregio in aanmerking moet worden genomen en zodoende kan worden aangenomen dat Basra ook bij terugkeer naar zijn land van herkomst zijn daadwerkelijke bestemming vormt. Het is in dit verband relevant op te merken dat verzoeker tijdens zijn persoonlijke onderhouds op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in respectievelijk mei en juni 2022 verklaarde dat zijn ouders en broer nog steeds in Basra wonen en dat zijn vader er nog steeds aan het werk is (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 3 mei 2022, p. 11 en notities van het persoonlijk onderhoud van 13 juni 2022, p. 10).

Zoals hoger, onder punt 2.2.3., reeds werd aangestipt, kan verzoeker niet worden gevolgd in zoverre hij uit de motieven van de bestreden beslissing afleidt dat de adjunct-commissaris Bagdad als intern vluchtalternatief beschouwt. De adjunct-commissaris is in de bestreden beslissing duidelijk uitgegaan van het feit dat Bagdad als verzoekers regio van herkomst (en dus zijn bestemming bij terugkeer) kan worden beschouwd en heeft derhalve geen impliciete negatieve beoordeling gemaakt van de veiligheidssituatie in Basra. De veiligheidssituatie in Basra is in de bestreden beslissing geheel buiten beschouwing gelaten.

Dit gebrek in de motivering van de bestreden beslissing verhindert de Raad evenwel niet om in het kader van onderhavig beroep met devolutieve werking, rekening houdend met de landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, de volgende analyse te maken van de veiligheidssituatie in het zuiden van Irak, waar de provincie Basra gelegen is.

Uit de beschikbare informatie, met name de COI Focus "*Irak – Veiligheidssituatie*" van 24 november 2021 en het COI-rapport "*Iraq: Security situation*" van EASO van januari 2022, blijkt dat de Iraakse autoriteiten de controle hebben over Zuid-Irak. De *Iraqi Security Forces* (ISF) en de *Popular Mobilisation Forces* (PMF) zijn er in alle provincies aanwezig. De tribale cultuur is sterk aanwezig in de zuidelijke provincies van Irak. De plaatselijke stammen spelen dan ook een belangrijke rol in elk aspect van de Zuid-Iraakse samenleving. De negen zuidelijke provincies van Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waren niet rechtstreeks verwickeld in het offensief dat de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS) in juni 2014 inzette in Centraal-Irak. De PMF rekruteerden er wel tal van jongeren om ISIS in de Centraal-Iraakse provincies te bestrijden en ISIS voerde acties uit in Zuid-Iraakse provincies. Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Dit belet evenwel niet dat ISIS nog steeds terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied.

In Zuid-Irak zijn de activiteiten van ISIS grotendeels gelimiteerd tot de provincie Babil. Er is slechts een beperkt aantal veiligheidsincidenten toe te schrijven aan de groepering. Deze vinden voornamelijk plaats in en rond de stad Jurf al-Nasr (voorheen Jurf al-Shakhr genoemd), gelegen in het noorden van de provincie Babil, en hebben de leden van de PMF, de ISF en het elektriciteitsnet als doelwit. Na de herovering van Jurf al-Nasr op ISIS in 2014 is de soennitische bevolking verdreven door sjiiitische milities. De sjiiitische milities die Jurf al-Nasr controleren hebben de stad volledig afgesloten voor buitenstaanders. De oorspronkelijke soennitische bevolking kan bijgevolg nog steeds niet terugkeren naar de stad.

Het geweld in Zuid-Irak is voornamelijk tribaal en/of crimineel van aard. Het betreft onder meer inter- of intratribale geschillen, drugscriminaliteit en eengerelateerd geweld. De Iraakse overheid heeft een *Joint Operation Command* opgericht om het tribale geweld en het militiegeweld in te dijken. Hoewel de autoriteiten hierbij moeilijkheden ondervinden, blijft het aantal burgerdoden beperkt. De sjiiitische milities zijn eveneens betrokken in smokkelpraktijken en andere criminele praktijken. Personen die de activiteiten van de milities in de weg staan worden bedreigd en geïntimideerd. Het gebeurt dat dergelijk geweld als tribaal geweld afgedaan wordt, daar de autoriteiten de betrokkenheid van de milities niet durven te onderzoeken.

In Zuid-Irak vinden er eveneens geregeld aanslagen plaats op konvooien van de internationale coalitie door middel van IED's ('*improvised explosive devices*') en raketten. Deze aanvallen zijn een gevolg van de geopolitieke spanningen tussen de Verenigde Staten en Iran en eisen doorgaans geen burgerslachtoffers. Sinds 2011 vinden er regelmatig manifestaties plaats in de zuidelijke provincies van Irak. Hierbij wordt het gebrek aan banen, corruptie, de slechte publieke dienstverlening en de gebrekkige drinkwatervoorziening waarmee het Iraakse zuiden kampt, aangeklaagd. Net zoals in Bagdad vonden er vanaf 1 oktober 2019 in alle zuidelijke provincies grootschalige anti-regeringsprotesten plaats. Nadat deze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels stilgevallen waren, hernamen de protesten in mei 2020 hoewel er minder burgers aan deelnamen. Tegen het einde van 2020 escaleerden de protesten in Thi Qar en Basra opnieuw nadat activisten het doelwit waren geworden van geweld. Ook in 2021 vonden er in verschillende steden in Zuid-Irak (soms gewelddadige) demonstraties plaats. De verschillende veiligheidsactoren in Zuid-Irak reageren met buitensporig, dodelijk geweld op deze protesten. Ook buiten de demonstraties kunnen activisten het slachtoffer worden van ernstige mensenrechtenschendingen. Op 10 oktober 2021 werden er parlementsverkiezingen georganiseerd. Deze verkiezingen zijn zonder grote geweldincidenten verlopen, maar de opkomst was lager dan bij de verkiezingen van 2018. De verliezende partijen zoals de Fateh Alliantie (de sjiiitische partijen die aanleunen bij de pro-Iraanse milities) aanvaardden de uitslagen niet en hebben op verschillende plaatsen in Irak betogingen georganiseerd. Deze betogingen verliepen niet altijd vreedzaam en leidden af en toe tot schermutselingen met de ordediensten. Het met de betogingen gelieerde geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies van Irak, waaronder de provincie Basra, thans geen reëel risico bestaat om

persoonlijk te worden getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen die het risico op ernstige schade kunnen verhogen zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de “*Country Guidance Note: Iraq*” van EUAA van juni 2022 (p. 187-189), waaraan tevens gerefereerd wordt in de bestreden beslissing.

De informatie waarop bovenstaande analyse is gebaseerd kan eenvoudig worden geconsulteerd via de weblinken die zijn opgenomen in de bestreden beslissing. Indien verzoeker van oordeel is dat de veiligheidssituatie in zijn herkomstregio, zijnde de provincie Basra, actueel van die aard is dat hij er een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan van hem worden verwacht dat hij in zijn verzoekschrift informatie aanhaalt waaruit dit blijkt. Verzoeker blijft daartoe in gebreke. Verzoeker brengt zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in Zuid-Irak is gebaseerd en waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing niet langer actueel of correct zouden zijn of die noopt tot een andere conclusie.

Voorgaande vaststellingen in acht genomen besluit de Raad dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Irak, zijnde de provincie Basra, een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zal lopen en dat bijgevolg een onderzoek naar het al dan niet voorhanden zijn van een redelijk en veilig intern vestigingsalternatief, in Bagdad of elders, *in casu* niet aan de orde is. Het betoog in het verzoekschrift aangaande de vereisten van een onderzoek naar de mogelijkheid van een intern beschermingsalternatief in Bagdad en de noodzaak om verzoeker hierover te informeren en te horen is derhalve niet dienstig. De aangevoerde schending van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet en van het hoorrecht kan niet worden aangenomen.

2.2.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.7. Waar verzoeker in subsidiaire orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT